

เทศน์เช้า วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาประสบอุบัติเหตุ คนเวลาประสบอุบัติเหตุเวลาที่มีภัยขึ้นมา ว่าเป็นกรรมๆ แล้วมันจะเป็นกรรมทุกอย่างไปเสียหรือ เราทำคุณงามความดีไว้ไม่มีเลยหรือ มันเป็นอุบัติเหตุคะ คนเราเจออุบัติเหตุ เจอวาทภัย มันเป็นกรรม กรรมเก่าของเราสร้างสมมา

คุณะ คุณสมัยครั้งพุทธกาล มีพระภิกษุ พงภิกษุเสร็จแล้วภิกษุไปมันส่งออก พอมันส่งออกไปนี่เขาพยายามไปนะ ไปจ้างให้คนเชือดคอตาย สมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้าบอกเลยว่าเราจะวิเวก ห้ามคนเข้าไปเลย ๓ เดือน แล้วพระก็ภิกษุกัน ภิกษุกัน พงภิกษุมันเห็นอสุภแล้วส่งออก แล้วขยะแขยง ไปจ้างให้ช่างตัดผม ให้พวก กัลบกเชือดคอตาย ให้บริวารเขาเชือดคอตายๆ พระพุทธเจ้าออกจากวิเวกมา ทำไมพระมัน เบบาง พระมันน้อยไปมาก ตามเพราะเหตุอะไร เพราะว่าพระเชือดคอตาย พระนี้ พยายามเชือดคอตาย จ้างกันเอง เชือดคอตายกันเอง เพราะเป็นกลุ่มมากเลย นั่นนะเป็น เพราะเหตุใด เป็นการภิกษุด้วยนะ

เห็นไหม เวลากรรมมันเกิดขึ้นมาพระพุทธเจ้ายังหลบเลย หลบว่าสิ่งนี้มันเกิดขึ้นมา แล้วย้อนกลับไปนี่ กรรมของพวกนี้เคยเป็นชาวบ้าน นี่ในตำรานะ เป็นชาวบ้านอยู่ แล้วเคยทำกำทำชุ่มดักปลาไง แล้วเราดักปลาไว้ ชาวบ้านใช้นั้นทำมาหากินอยู่ เวลาเกิด ตายๆ สร้างคุณงามความดีมาๆ สุดท้ายแล้วมาเกิดชาตินั้นเป็นพระสมัยพุทธกาล แล้ว เชือดคอตายๆ เพราะทำกรรมของเขาไว้ อันนั้นกรรมนี้อยู่ในตำรา องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ในพระไตรปิฎก

แต่กรรมของเรานั้นเป็นปัจจุบันก็มี ปัจจุบันคือเราทำคุณงามความดี กรรมดีของเรา ทำคุณงามความดีของเรา แล้วอุบัติเหตุมันเกิดขึ้นมานี้มันในปัจจุบันก็ได้ เพราะองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้แล้ว ความไม่ประมาท ภัยทั้งหลาย เองอยู่ด้วยความไม่ประมาทเกิด พิจารณาสังขารตลอดไป พิจารณาสังขาร ความคิด ความปรุง ความ

แต่ง กับพิจารณาสังขารร่างกายไป แล้วจะประสบความสำเร็จ ให้ย้อนกลับมาพิจารณาตลอดไป ไม่ให้มีความประมาทไป ถ้ามีความประมาทในปัจจุบันมันเป็นกรรมปัจจุบัน

กรรมแต่อดีตชาติขึ้นมาเนี่ยมันเกี่ยวกับอำนาจวาสนา เกี่ยวกับความเป็นไปของชีวิตชีวิตบางคนก็ประสบความสำเร็จ มีคมาสว่างไป สว่างมามีคไป บางคนมาสว่าง เวลาเกิดมาร่ำรวยมาก แต่เวลาถึงที่สุดแล้วรักษาไว้ไม่ได้ สว่างมามีคไป มีคมาสว่างไป คนสว่างมาแล้วสว่างไปก็มี

เกิดมาคูอย่างองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมมาเป็นพุทธภูมิมาตลอด เป็นพระโพธิสัตว์มา สูดทำแล้วเกิดเป็นลูกกษัตริย์ เกิดเป็นลูกกษัตริย์ใครไม่ยอมออกมาทุกข์มาอยากหรรอก เวลาเป็นลูกกษัตริย์ออกประพฤติปฏิบัติ ยังไม่มีศาสนาขึ้นมาเนี่ยออกไปก็เหมือนกับคนขอทานคนหนึ่งเท่านั้นละ เขาจะให้อะไรก็แล้วแต่ เป็นแต่แล้วแต่เขาจะให้ เพราะอะไร เพราะไม่มีศาสนา ไม่มีคำว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไม่มี การให้ทาน ไม่มีการว่าบุญกุศลเป็นอย่างไร ไม่มี ความเข้าใจ เขาก็ให้ประสาของเขา

ผจญภัย เห็นไหม สว่างมาแต่ต้องต่อสู้เป็นปัจจุบัน เป็นปัจจุบันคือว่าต้องต่อสู้ ต้องแก้ไขของเรา ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจนถึงที่สุดแล้วสิ้นกิเลส กิเลสตายออกไปจากใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมขึ้นมาถึงได้ปัญญาตนนะ พุคกับปัญจวัคคีย์ ปัญจวัคคีย์ไม่เชื่อเพราะอะไร เพราะความเห็นของเขา เห็นสภาวะเมื่อก่อนทำ ความเพียรมาก อดอาหารก็ไม่ได้ กลั้นลมหายใจจนสลบแล้วก็ไม่ได้ แล้วออกมาฉันอาหาร แล้วก็ปฏิบัติ เป็นผู้มักมากจะสำเร็จได้อย่างไร ขนาดว่าปัญจวัคคีย์ยังไม่เชื่อเลยว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมขึ้นมาแล้ว

จนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไม่เคยนะ คนอยู่ด้วยกัน พุดจากันไม่เคย โทหก มีหลักเกณฑ์ตลอด บอกว่าเธอเคยได้ยินได้ฟังไหมว่าเราสำเร็จแล้ว จนปัญจวัคคีย์ยอมเชื่อแล้วฟังขึ้นมา พอฟังขึ้นมาเทศน์ธัมมจักขุ ขึ้นมา อัญญาโกณฑัญญะตรัสธรรมดวงตาเห็นธรรมพร้อมขึ้นมาเป็นพยานต่อกัน เป็นพยานต่อกันทั้งการเกิดและการตาย เพราะเราก็ทุกข์ยากเหมือนกัน

แต่เราไม่สามารถเป็นพยานเรื่องปัจจุจัดตั้ง เรื่องความเห็นจากภายในได้ เพราะเราประพฤติปฏิบัติยังไม่ถึงที่สุด ถ้าเราประพฤติปฏิบัติถึงที่สุด เราจะเป็นพยานกับองค์

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเป็นอย่างนั้นจริง แล้วจะบอกว่าลึกลับซับซ้อนจริง นี่แก่นของศาสนา

ศาสนานี้ใจสัมผัส มันอยู่ที่ใจ ใจเวลาสัมผัสเข้าไปสัมผัสกับสิ่งนั้น เวลาทุกข์ๆ ที่ใจ เวลาสุขขึ้นมาเราปรนเปรอความสุข สุขเพราะความกระทบจากความสัมผัสอย่างหนึ่ง สุขเพราะความสัมผัส มันมีอามิสใจ มันถึงพอใจใจ เราต้องการสิ่งใด เราแสวงหาสิ่งใด เพื่อพอใจเรา พพอใจเพื่ออะไร เพื่อความเสพ เสพการกระทบอายตนะทั้งหมด มันเป็นเรื่องกระทบขึ้นมา แต่จริงๆ แล้วสิ่งนั้นจะมีหรือไม่มีมันก็ทุกข์อยู่

อำนาจคือความร้อน อำนาจวาสนา อำนาจทุกอย่างทุกคนแสวงหาอำนาจ อำนาจมีแต่ไฟทั้งหมดเลยขึ้นไป แต่อำนาจนั้นก็มิประโยชน์ถ้าคนใจมันเป็นธรรม ถ้าใจเป็นธรรมสมบัติเกิดกับเรามันจะเป็นประโยชน์กับเราหมดเลย สมบัติเกิดกับเรา เราสละเป็นทานก็ได้ เราทำคุณประโยชน์กับโลกก็ได้หมดเลย แต่ถ้าใจของเราไม่ดี สมบัติเกิดจากเราๆ เล่นการพนัน เราซื้อยาเสพติดมาเสพ เราจะเสียประโยชน์ มันก็เกิดจากเงินเหมือนกัน เงินถ้าคนเป็นประโยชน์คนใจเป็นคุณทำมันก็เป็นประโยชน์

อำนาจก็เหมือนกัน อำนาจที่เป็นธรรม ดูอย่างพระเจ้าพิมพิสารสิ แม้แต่ลูกจะปฏิวัติ ลูกอยากได้อะไร อยากได้เป็นกษัตริย์ เอาไปเลยลูก เอาไปเลยนะ แล้วชาตศัตรูจับพ่อขังไว้ จับพ่อขังจะฆ่าก็ไม่กล้าฆ่าเพราะพื้นฐานของใจเป็นคนดีทั้งหมดเลย แต่เพราะคบเทวทัต เทวทัตสอนว่าให้ปฏิวัติ ให้ขอสมบัติจากพ่อ ลูกบอกว่าได้อยู่แล้ว พ่อต้องให้ลูกอยู่แล้ว พระเทวทัตบอกพระเจ้าอชาตศัตรูคนเราจะตายเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ มันต้องเอาเดี๋ยวนี้ เอาเดี๋ยวนี้เลย ยูแห่ยกไปขออำนาจ จนจะไปปฏิวัติ เข้าไปนี่เขาจับได้ พวกอาวุธเข้าไปจะไปฆ่าพ่อ เขาจับได้เพราะเขาถามใจ ว่าเพราะเหตุใดจะปฏิวัติ ถึงตั้งกรรมการสอบ พอสอบแล้วกรรมการบอกว่าจะต้องฆ่าพระเทวทัตด้วย จะต้องฆ่าสงฆ์ทั้งหมด จะต้องฆ่าอชาตศัตรูด้วย เวลาเขาตัดสินกันแล้ว แล้วเอาเรื่องนี้ไปรายงานพระเจ้าพิมพิสาร

พระเจ้าพิมพิสารบอกว่าผิดทั้งหมดเลย ปล่อยเขาไป ไม่ได้ยินหรือพระสารีบุตรประกาศที่ราชฤกษ์มาก่อนแล้วว่า แต่ก่อนพระเทวทัตเป็นสงฆ์เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า แต่ปัจจุบันนี้ให้พระสารีบุตรไปประกาศก่อนว่า การกระทำของพระเทวทัต

นี่ไม่เกี่ยว เพราะพระพุทธเจ้ารู้อนาคตเลยว่ามันจะเกิดเหตุใดขึ้นมา ถึงว่าพระพุทธเจ้าประกาศแล้ว พระเจ้าพิมพิสารเป็นพระโศดาบันด้วย ไม่หวงในสมบัติเลย ยกให้ลูกเลย สมบัติยกให้ลูกเลย ลูกจะฆ่าก็ไม่กล้าฆ่าเพราะจิตใจพื้นฐานเป็นคนดี เป็นคนดีอยู่แต่หลงผิดไป ให้เอาพ่อไปขังแล้วอาหารจะให้ตายไปโดยธรรมชาติ จะฆ่าก็ไม่กล้าฆ่าจะปล่อยให้ตายเอง แต่ด้วยบุญกุศลเดินจงกรมอยู่ๆ ชีวิตมันก็อยู่ได้ยืนนาน เอามิดไปกรีดเท้าซะ ไม่ให้เดินจงกรม สั่งให้ทหารไปทำเพราะตัวเองไม่กล้าทำ

สุดท้ายวันที่พระเจ้าพิมพิสารจะตาย อำมาตย์มาบอกทั้งหมดเลย ฝ่ายหนึ่งมาบอกว่าลูกเกิดแล้ว อีกฝ่ายหนึ่งมาบอกว่าพ่อตายแล้ว แล้วบอกว่าให้บอกใครก่อน บอกว่าให้ลูกก่อน บอกพระเจ้าอชาตศัตรูว่าลูกเกิดมาแล้ว ด้วยความผูกพันไง ด้วยความรักลูกบ้าง ใจ พ่อเราก็ต้องรักเราอย่างนี้ ให้ปล่อยพ่อละ สั่งให้ปล่อยพ่อ แต่สายไปแล้ว พ่อตาย อชาตศัตรูนี้เพราะคบมิตรเทียม

แต่ถ้าอชาตศัตรูไม่ปีติขมาไม่ฆ่าพ่อไว้ละ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกอย่างน้อยต้องเป็นโศดาบัน อย่างน้อยต้องมีดวงตาเห็นธรรมแน่นอนเลย เพราะสุดท้ายศรัทธาองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก เวลาฆ่าพ่อแล้วเสียใจมาก เพราะคบเทวทัต รู้ความผิดนะ จะให้พาหาอาจารย์ที่ถูกต้อง เขาพาไปไหนๆ ด้วยปัญญาของตัวเองก็ไม่ลงใครๆ จนหมดชีวิตหรือไงนี้ บอกว่าพาไปหาพระพุทธเจ้า ไปหาพระพุทธเจ้าๆ เดินจงกรมอยู่ ในวัดสงัดมาก มันเงียบสงบมากเข้าไปนี่ เข้าไปนี่ระแวงนะ ระแวงว่าเขาจะหลอกตัวเองมาฆ่า ทำไมมันสงบขนาดนั้น พอสงสัยว่าจะหลอกมาฆ่า นี้พอดึกบึ้นหมดชีวิตบอกเงียบๆ จูปากนะ เงียบๆ นะ เห็นไหมองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินจงกรมอยู่ๆ เข้าไปฟังธรรม

องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชี้แนวทางนะ มันทุกข์ร้อนมากไง มันทำความผิดพลาดไป เพราะฆ่าพ่อไปมีความทุกข์มากมันฝังใจอยู่ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการจนเบาใจลงๆ ตอนหลังศรัทธาองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก เวลาองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานจะไปบอกข่าว อำมาตย์ต้องเตรียมไว้เลยนะ เตรียมเป็นรายาสมุนไพรรักษาเอาไว้ในราง เวลาบอกนะ ถ้าบอกว่าพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้วสลบนะ สลบแล้วฟื้นขึ้นมาๆ นี้มีความศรัทธาขนาดนั้นมาก แต่เพราะคบมิตรเทียม เพราะคบคนที่ว่าไม่เป็นความจริงถึงได้ผิดพลาดไปขนาดนั้น

กรรมอดีต กรรมปัจจุบัน มันมีเหตุผลส่งเสริมกันมา เราก็เหมือนกัน ถ้าเรามีกรรมของเราปัจจุบัน กรรมเราดี สิ่งที่เกิดอุบัติเหตุ สิ่งที่เกิดกับเรานั้นเป็นการกระทำทั้งหมด มันเป็นความผิดพลาดในปัจจุบัน ในปัจจุบันที่เราประพฤติปฏิบัติมันผิดพลาดไป มันทำไม่สมอะไร เพราะอะไร เพราะมันมีกิเลสในหัวใจ ทุกคนมีกิเลสในหัวใจนะ กิเลสในหัวใจนี้เป็นอวิชา อวิชาคือพลังงานอยู่ ชาติรู้มันมีอยู่ แต่มันอวิชาคือไม่รู้

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีพลังงานอยู่เหมือนกัน แต่เป็นวิชา เป็นวิชาเพราะอะไร เพราะมีการประพฤติปฏิบัติ มีการใคร่ครวญเข้ามาย้อนกลับเข้ามาถึงภายใน มาชำระตัววิชานี้ มันถึงความเห็นมันจะเป็นความถูกต้องไปทั้งหมด ถ้ามีความถูกต้องไปทั้งหมด เวลามันขยับออกมา ความคิดมันขยับออกมา สติมันพร้อมออกมา สิ่งนี้มันถึงเท่าทันความคิดของเราทั้งหมดเลย

รอบรู้ในกองสังขาร รอบรู้ในกองสังขารตั้งแต่ภายนอก เราพิจารณาเข้ามาจากชั้น คือ ความคิด ความปรุง ความแต่ง มันเป็นความคิด มันเป็นชั้น มันหายมากนะ มันหายมากเพราะมันเป็นอารมณ์เกิดขึ้นมาจากใจ มันไม่ใส่ใจ มันเกิดดับๆ ในหัวใจตัวใจเป็นพลังงานตัวเดียว เป็นพลังงานเฉยๆ แล้วเวลามันคิดออกไปมันคิดเป็นธาตุเป็นชั้นออกไป เวลาเราต้อนขึ้นมา เรามาปฏิบัติเรายังทำได้ยากเลย

แต่เวลามันถึงที่สุดแล้วมันย้อนปล่อยเข้ามาถึงภายใน อวิชาคือพลังงานเฉยๆ มันเป็นวิชา พลังงานตัวนี้เป็นพลังงานตัวรู้ แล้วมันขยับออกไปมันจะทันออกไป สติสัมปชัญญะทันออกไปทั้งหมดเลย ถ้ามันคิดดี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาจะเทศนาว่าการ เวลาสั่งสอนเทศนา สั่งสอนเทวดา สั่งสอนพระ เวลาออกมามันก็เป็นชั้นเหมือนกัน เป็นความคิดเหมือนกัน แต่ความคิดนี้เริ่มต้นมันเป็นความที่ถูกต้องแล้ว ใช้ความคิดเหมือนกัน ความคิดที่เป็นวิชาไง วิชาเป็นความที่ถูกต้องหมุนออกมาสั่งสอนสัตว์โลก สัตว์โลกก็เป็นประโยชน์จากอันนั้น

แต่ความคิดของเรามันมีกิเลส มันมีความเบียดบังของใจ ใจเรามันเบียดบัง มันไม่รู้ มันเป็นอวิชา สิ่งที่เป็นอวิชาพลังงานเหมือนกัน ไปรู้เหมือนกัน แต่รู้แบบไม่รู้ใจ รู้คือรู้แบบชั้น รู้แบบความรู้สึก มันรู้สึกมันส่งออก มันมีพลังงานเหมือนกัน แต่มันไม่รู้ตัวมันเองมันถึงย้อนออกไป มันผิดพลาดตรงนี้ มันยากๆ ตรงนี้ ยากตรงที่ว่าเราต้อง

ย้อนกลับเข้ามาทำความเข้าใจของเรา เราไป ทำความสงบของใจเข้ามาถึงจะพิจารณาจาก หัวใจได้ พิจารณาเข้าไปจากภายในมันจะแก้กิเลสกัน แก้กิเลสจากภายใน มันถึงว่าเป็น ปัญญาของเรา ถ้าปัญญาเราเกิดขึ้นมันจะย้อนกลับเข้ามาจากภายในแล้วจะพิจารณาไป

มโนกรรม กรรมที่เกิดขึ้น อุบัติเหตุกรรมต่างๆ เกิดขึ้นจากภายนอก เกิดขึ้นจาก อานาจาสนา เกิดขึ้นจากผลของกรรม เกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่อของเรา ใน ปัจจุบันธรรมมันแก้กิเลสได้ อดีตอนาคตมันเป็นการส่งเสริมเป็นจริตนิสัยขึ้นมา มันก็ ให้ผลออกมาเป็นความคิด เป็นจริต เป็นความนึกความคิด เป็นนิสัย เป็นความชอบ อัน นั้นเป็นส่วนประกอบขึ้นมา

แต่ในปัจจุบันธรรม ในอุบัติเหตุในการเกิดขึ้นปัจจุบันนะ มันไม่มีกรรมก็ได้ กรรมแต่อดีตไม่มี แต่ปัจจุบันเราทำผิดพลาด เราเอามิดพันมือเราเองมันต้องเป็นแผล แน่นอน มันต้องมีบาดแผลขึ้นมาเพราะเราพันตัวเราเอง ถ้าเราคิดเข้ามาอย่างนี้มันเป็น ปัจจุบัน เราเอามิดพันเราๆ ยังพันได้เลย แล้วเราใช้ปัญญา ปัญญาที่เกิดขึ้นจากการ วิปัสสนาแล้วพันไปที่หัวใจ มันขุดคุ้ยเข้าไปที่หัวใจ มันเป็นปัจจุบันธรรม มันย้อนกลับ เข้าไปๆ เดียวนั้น กรรมปัจจุบันธรรมมันถึงเป็นกรรมที่ชำระกิเลสได้ไง กรรมอดีต อนาคตมีส่วน กรรมสิ่งต่างๆ มันมี

คนเราเกิดมันต้องตายไปตลอด จูตูปปาตญาณ ตายแล้วเกิดๆ มันต้องไปแน่นอน เพราะอะไร เพราะมันมีเหตุมีผล เหตุผลที่มันขับเคลื่อนไปนี่มันต้องทำให้เกิดสภาวะ แบบนั้น แล้วเราทำลายเหตุอันนั้นหมดแล้ว ผลคือความสงบนิ่ง ความอึดของใจ ใจจะไป อีกไม่ได้เลย มันเป็นกรรมจากภายใน กรรมจากภายนอก เราเห็นแต่กรรมจากภายนอก เราก็ยังลังเลสงสัย มันจะมีจริงหรือ กรรมสิ่งต่างๆ มันจะเป็นไปได้อย่างไร อันนี้มันเป็น เพราะมันมีเหตุมีผลของมันในปัจจุบันนี้ มันก็มีส่วน แต่ทำไมต้องเป็นเฉพาะเราคนเดียว ละ ทำไมคนอื่นไม่เป็นละ คนอื่นมาด้วยกับเราทำไมแล้วคาดละ ทำไมไม่เป็นไปละ กรรมมันไม่เหมือนกันหรอก

กรรมถึงเป็นเผ่าพันธุ์ กรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างกัน แล้ว กรรมจะให้ผลตลอดไป แล้วเรามากำหนด เวลามากำหนดเรากำหนดเข้ามาที่ใจ แล้วเรา

เทศน์เช้า วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๖ ๗

มาชำระใจของเราที่ กรรมอันนี้มนอกกรรม แล้วย้อนกลับเข้ามาชำระกิเลสได้ตามความ
เป็นจริง เอวัง